

Ελένη Γεροθανάση

Σήμερα...

Σήμερα, σήμερα είναι.

Δεν μπορώ να περιγράψω τη χαρά μου, σήμερα
σήμερα θα τον δω.

Το βράδυ στο γνωστό σημείο.

Μετρώ τις ώρες και τα λεπτά.

Βραδιάζει.

Τώρα ήρθε η ώρα.

Περπατάω και νιώθω ότι η καρδιά μου χτυπάει
πιο γρήγορα από τα παπούτσια μου στο έδαφος.

Πλησιάζω στο σημείο, στο δέντρο μας,
εκεί όπου παιδιά ακόμη περνούσαμε
τα καλοκαίρια μας ανέμελα με τίποτα παραπάνω
μονάχα με τη συντροφιά του άλλου.

Κρύο, πολύ κρύο στη Συρία και ακόμα να έρθει.

Το θρόισμα των φύλλων συνοδεύεται
με ένα βούισμα.

Πέρασε μια ώρα.

Δεν φάνηκε.

Περπατώντας προς την πόλη, άκουγα ουρλιαχτά
από μωρά και γυναίκες.

Τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Βλέπω άντρες καλοντυμένους να χτυπάνε
όσους βρισκόταν στο πέρασμά τους
και να λεηλατούν τα σπίτια τους.

Βλέπω μια γυναίκα να μου λέει να μπω
σε ένα φορητό και σε δευτερόλεπτα την έπιασε
ένας καλοντυμένος κύριος χτυπώντας την χωρίς έλεος.

Μπήκα στο φορητό.

Αλλά ένα σου ζητώ.

Βοήθα με, βοήθα με.

Αυτό μόνο.

Ευχαριστώ...

